

Diana Melničáková, 23 rokov

Odolnosť tímového hráča

Hlava mi kmitá z jednej strany na druhú, pohľad nepúšťam z lopty a lúpem si slnečnicové semiačka, občas zapískam, otočím tabuľku so skóre.

„*Môžem ťa tu vystriedať, ak chceš ísť hrať*”, prihovoril sa mladý muž s obviazanou rukou.

Nehrám volejbal, pretože ho hrať neviem a ani ho hrať nechcem nechcem, ako žiadne iné kolektívne športy.

„*Nie som tímový hráč. Hra takto nie je len v твоjich rukách, musíš sa spoliehať aj na iných ľudí, to nemám rada. A to ti nehovorím o tom, že aj malomocné škulavé decko trafi do brány skôr, než ja.*”

Ale zvykla som chodiť tancovať. Bolo to super, kým sme nenacvičovali číslo, kde sme boli v pároch. Mali sme asi tak deväť rokov, nebolo to nič extra, štyri kroky sem, štyri tam, krok-sun-krok, ale aj pri tom sme vyzerali ako teľatá, pretože ten chlapec vedľa mňa nevedel počítať. Všetci sme začínali pekne až po päť-šesť-sedem-osem, ten tam hopsal už nejak exponenciálne, možno logaritmicky.

„*Tak by sme to mohli napraviť?*” navrhne.

Váhala som. Nie som hanblivka, ustráchané kura a ani niekto, kto sa nebaví s ľuďmi kvôli negatívnym skusenostiam z minulosti. Mne sa len nechce. Ľudia ostávajú sami, pretože ich buď nemá nikto rád, alebo sa nemajú sami radi. Ja som sama, pretože sa mám rada až veľmi. Zvyknem sa pekne upraviť, občas lepšie, ako keď idem na rande. Užívam si, že sa nemusím hádať, do ktorej kaviarne ideme, že mi nikto nehovorí pri pučení veterníku, keď mám šľahačku až na nose a musím si ju utrieť, že nikto negáni, keď si chcem dať lososa a on nechce, vraj, či nedáme dnes mekáč. Nedáme. Hýčkam sa často a bez kompromisov. Mladého pána dokonca ani nepoznám, neviem, odkiaľ sa vzal a ani prečo chce pokračovať v tejto konverzácii.

Kontakt som mu na seba napokon dala, aspoň budem môcť doma odpovedať na otázku o mojom sociálnom a milostnom živote, že sa aspoň snažím, rešpektíve nebránim.

Po nejakej dobe sme už boli dvaja. Neviem po akej, asi pár týždňov, nikto sa nikoho nič nepýtal, oficiálny dátum začiatku nemáme, len sme si začali držať ruky, zrazu to bolo že mami, Kevin prespí u nás dnes, zrazu sme si poznali vlastných kamarátov po menách, s niektorými sme si stihli aj štrngnúť, stratili prívlastky snád skôr, ako som sa ich stihla naučiť.

Diana Melničáková, 23 rokov

Zvrtlo sa to tak rýchlo, že som ani nemala priestor vysloviť niečo typu, že neviem, čo presne hľadám, že by sa mi to asi prekrývalo s prácou, a nechcem sa viazať, že je na mňa veľmi dobrý a ostaňme len kamaráti asi, uvidíme, čo budúcnosť prinesie a podobné veci. Nemala som ani čas sa nad tým zamyslieť.

Jeho prítomnosť mi nevadila, ale nebudem tvrdiť, že môj život a duša sa stali kompletnými, to už boli ešte predtým, než som spoznala Kevina. Dokonca mám pocit istého preplnenia. Akoby sme sa dvaja niekam nezmestili, je nás tu veľa. Nebola som nikdy nútená fungovať ani len ako dvojica, súčasť celku. Súrodencia nemám, moji najbližší boli celý život vlastne aj tak ďaleko, otec pracoval v zahraničí, matka dochádzala, a tak bola viac vo vlaku a v SMSkách ako v mojej izbe. Kamaráti mi bývali ďaleko. Nikdy som ale núdzu o záujem ľudí o kontakt so mnou, niekto sa prihovorí buď zo zvedavosti, občas aj z ľútosťi, že juuuj, čo ty tu tak sama - a ja sa aj skamarátim, posielam im darčeky na narodeniny, raz ročne za nimi aj prídem, ale to je všetko. Nemám rada byť s ľuďmi viac, ako 36 hodín vkuse, alebo častejšie, ako dvakrát týždenne. Ponúkam prísne sviatočné kamarátstvo, prídem ťa pozrieť raz ročne, stále ťa mám rada a myslím na teba, sledujem celý rok čo robíš, stretneme sa pri keksíčkoch s mliekom a potom sa poberiem do pesj matere. A veru mám aj kamarátov, ktorí na mňa skúšali Žbirkovské manévry, že každý deň budú vraj Vianoce, alebo mohli by byť teda. Za mňa len - slávností bolo už hádam dosť.

Sme sami u nás doma už štvrtý deň, kvôli sviatkom je predĺžený víkend. Kevin chce variť špagety, pozerám, či máme na ne všetko doma.

„Zbehnem rýchlo o obchodu po sýr aj kečup.“ zakričím na neho z kuchyne.

„Idem s tebou?“

„Nie.“

Pýta sa kontrolne, či naozaj nie, a ja že no fakt nie. Zamrzne, pozerá sa na mňa.

„Stalo sa niečo?“

„Nestalo, prečo?“

To vraj ženy hovoria, že im nič nie je, ale furt im je niečo.

Zasmejem sa, preboha, veď ja sa nehnevám! Ani mi nelezieš na nervy, nemáme ponorku, nie je to tým, že by bolo už veľa teba, len seba mám málo, idem si dobiť baterky, stráviť polhodinu so sebou, aj polohu ti zazdieľam na mobile, aby si vedel, že nič sa mi nestalo, aj ti niečo vezmem z obchodu, keď chceš. Pár sekúnd sme sa na seba ešte bez slov pozerali, mala som jeho tvár v dlaniach, ošúchala som svoj nos o ten jeho a odišla som.

Diana Melničáková, 23 rokov

Nevyhýbam sa mu. Užívam si čas so sebou, obídem ulicu, neponáhľam sa, po supermarkete sa prechádzam ako po múzeu, všetko si dlho obzerám, kráčam k pokladni, kde čaká najviac zákazníkov. Znova si obídem ulicu a prechádzam sa až dovtedy, kým si nie som istá, že som so sebou dostatočne. Popod nos si šomrem niečo ako *ve dvoch se to lépe táhne*, ale vôbec tomu neverím, aj keď sa veľmi snažím. Prichádzam domov s nákupom.

Kevin sa pýta, či mi je lepšie, vidí, že som spokojnejšia. Špagety s omáčkou nám naberie na tanier, ja medzitým strúham syr.

„Som rád, že vieš takto otvorene komunikovať svoje potreby a nemusím s tebou hrať hru hádaj na čo myslím. Ešte nedávno by som nepovedal, že vzťah môže ísť aj takto ľahko.“

„To si ma ešte nezažil, to si počkaj, strašne ti pôjdem na nervy ešte, ja mám občas také stavy, vieš, extrém dosť.“

„Neviem, kedy ťa mám ešte zažiť, po takmer polroku sme sa nestihli ešte ani nijak pohádať a nemali sme žiadnu krízu.“ prerušil ma.

A naozaj. Nemali.

„No ale keby sme náhodou mali...!“ namietam.

„Tak ju zvládneme.“

Kevin si zmyslel, že by sme mali mať nejakú novú spoločnú aktivitu okrem spoločného varenia a pozerania filmov. Rovno ju aj naplánoval bez toho, aby mi vopred niečo prezradil. Veľa som sa ho pýtala, dal mi iba nápoje „sme na jednej lodi“. Neviem, o akých lodiach hovorí, v okolí nemáme ani jazero, ani more. Čakala som ho pred jeho bytovkou, vraj ideme niekam autom. Na parkovisku sme stretli kamarátov, ktorí boli s nami ešte na volejbale, kde sme sa s Kevinom stretli. Bola to pokojná konverzácia, až kým sa nespýtali, či už bývame s Kevinom spolu, alebo či to už aspoň plánujeme

„No, ja už som.“ začal Kevin

„Zbláznili ste sa?“ nechcene som ho prerušila

Pozerali na mňa udivene, pretože už sme vo veku, kedy bývať spolu už nie je unáhlené rozhodnutie, dokonca je už celkom bežné.

„Kevin chrápe a ja bývam námesačná, to by sme sa nevyspali pri sebe“ zachraňujem situáciu so smiechom.

Pravdou je, že si neviem predstaviť zdieľať priestor s niekým iným. Neviem si predstaviť prísť domov a nemať tú izbu sama pre seba. Neviem si predstaviť nemať doma ticho po príchode domov.

„Tak vám prajeme, aby sa Vám to podarilo skoro vyriešiť, bývať spolu je oveľa lepšie, aspoň ťa má kto čakať po príchode domov.“

Diana Melničáková, 23 rokov

Veď práve.

V aute som sa snažila ich slova prijať ako nejakú všeobecnú pravdu, ale všetko vo mne sa voči tomu bilo.

Veru, netrvalo dlho a ocitli sme sa na jednej lodi. Škoda, že tá loď je vlastne kajak, sedíme v ňom dvaja, celý čas sa snažím byť s ním synchronná, človek by povedal, že to pôjde lepšie, ak dvaja čelíte veľkej vode, ale mňa už bolia ruky a mám vodu v nose a ja neviem, toto asi nie je pre mňa. Bože chráň povedať niekomu niečo o tomto, to bude hneď že nájdeš si lepšieho kajakára, dobre sa vám bude pádlovať, s jedným nejde, s druhým pôjde. Ale ono to ide aj s Kevinom, lepšieho partáka si neviem predstaviť, zrejme len nemám rada kajaky ako také, ani tú vodu v nose, ani nič z toho okolo, nechce sa mi toto robiť, Kevin pádluje ako o život, ako by sme mali niečo vyhrať, niekam sa dostať, ale ja chcem len vystúpiť na breh, sadnúť si a vydýchať sa. Radšej som mala hrať vtedy s ním ten volejbal, tam by mi maximálne niekto hodil loptu do hlavy a tam by končilo moje trápenie. Celý čas som čakala, kým to skončí. Nevedela som sa s ním zosynchronizovať, aj keď som veľmi chcela. Nevedela som sa ani poddať, keď chcel viesť. Nevedela som tam nič.

Večer som sa len hodila do perín. Nemala som nič obité, dokonca ani tie paže ma až tak neboleli. Bola som však unavená - tak strašne vyčerpaná.

Nebaví ma to.

Nič z toho.

Teda baví, ale cítim, že mi všetko tečie pomedzi prsty, neviem sústrediť na film, pretože by som radšej išla cvičiť, učiť sa, pracovať, byť produktívnou. Keď mi rozpráva, ako ma má rád, v hlave si počujem len stratégiu na nový projekt. Spoločný čas vnímam ako ušlý zisk.

Je to asi najsprostejší dôvod na rozchod a vlastne ešte neviem, čo mu poviem. Precvičujem si to pred zrkadlom – *prepáč, som hamižná krava.*

Na nikom inom mi nezáleží, len na sebe.

Kariérny postup mi je milší ako tvoja spoločnosť.

Každá z fráz si snáď až pýta, aby som ju doplnila slovami *ale nie, robím si srandu.*

Po pár dňoch som bola pevne rozhodnutá, vlastne, to som bola asi už dávnejšie, snažila som sa ale nahovárať si, že to tak nie je. Naplánovala som stretnutie v kaviarni, bude to tak lepšie, ani jeden z nás na verejnosti nepadne do intenzívnych emócií, teda on, nie my. Ja som si to v sebe už vyriešila.

Diana Melničáková, 23 rokov

Nečakala som pokým nám čašníčka prinesie cappuccino. Rovno som to na neho vybalila hneď po objednaní si. Tak. Asi veľmi surovo, no nedalo mi inak. Vysvetľujem mu, ako sa majú veci. Hovorím mu všetko, čo som si precvičovala pred zrkadlom, hovorím mu to tak, že je to hotová vec a nič z toho nemienim riešiť, aj niečo utrúsim, že mi to je ľúto, ale na mojej tvári to asi nie je vidno.

Počúval ma, nebránil mi, neoponoval mi, tvári sa, akoby sa ho to netýkalo, akoby to bola len epizoda, asi má PMS, zas jej preplo.

„Nemusíme to hneď ukončovať, toto má určité riešenie” hovorí pokojne.

,Nesúhlasne kývem hlavou.

„Ved' sme sa o tom poriadne ani nerozprávali, normálne si na to spolu sadneme a..”

“Vieš veľmi dobre, že ja nie som tímový hráč.”